

— Е, хайде, — рече глухо Кабака и се спусна предпазливо по изсъхналата, отжпкана тръва.

Думата бѣше за царевицата на Георги Сарж-трифоновъ, бившия кметъ на Бжзовската комуна, интерниранъ въ новитѣ земи. Партийната група решила да му орѣже вършето за днесъ. Димитъръ Гочоколевъ, новоизбраниятъ кметъ, подушилъ тази работа и поржчалъ да ги разгонятъ. И ето, Кабака, като помощникъ-кметъ, отиваше съ двамата пждари да изпълни поржчката. Но краката му се мѣстѣха като пребити. Той се мъчеше да отклони нѣкакъ тази среща, искаше да се зарѣе натамъ, където нѣмаше да ги намѣрятъ, но отъ усилията му нищо не излизаше. Стайко, младиятъ голобрадъ пждаръ, разбираше въ какво се състои работата, но Колю държеше на своето и въ лицето, и въ гласа, и въ ржкомаханията му се четѣше оная упоритостъ, свойствена на тжпитѣ и глупави хора.

Какъ ще ги срещне! Какъ ще ги погледне! Какво ще имъ каже!... Кабака не можеше да си представи и това още повече подкопаваше силитѣ му. А тѣ какъ ще го посрещнатъ — тѣ, неговитѣ довчерашни другари, съ които е сподѣлялъ идеи и увѣреностъ въ близката победа на пролетарската класа!... Наистина, съ мнозина отъ тѣхъ той бѣше се срещалъ вече изъ улицитѣ, но тѣзи срещи бѣха студени и мълчаливи, мигновенни и единични. Дори синъ му Гошо, който преди нѣколко дни се върна отъ трудовата, го избѣгваше, а когато трѣбваше да се срещнатъ по работа или на софрата, мълчеше и го гледаше така недружелюбно, че по гърба на Кабака минаваха неприятни трѣпки.

А кои ли сж тамъ? — Този въпросъ се връзва въ съзнанието му. Ако сж само младежи, иди-доди. Но ако има и отъ по-старитѣ, тогава... Кабака не знаеше, какво точно щѣше да стане, ако имаше и отъ